

representen tots els col·legiats i que no hi han, ni han d'haver-hi mai, vençuts ni vencedors. També s'oblida d'afegir que l'actual President del Col·legi sostenia amb tot entusiasme la mateixa candidatura que el Dr. Mas i Oliver propugnava.

Crec que són dades que hom ha de tenir en compte.

I anem ara a l'assumpte per mi més important: el de la carteta. S'equivoca en pensar que jo no estava assabentat que obrava en el seu poder la lletra que vaig adreçar al Director de "La Publicitat". Ho vaig saber a les 24 hores d'ésser-ne ell posseïdor; també sé qui li va proporcionar, però mai serà sabut per mi, pel respecte i alta estima amb què el tinc.

Confesso sincerament que avui, si tingués de tornar-la a escriure, no l'enviaria al Director d'un diari polític; crec, ara, que els nostres afers han de resoldre's dins de casa; mes, com que ja està fet, n'accepto totes les conseqüències i el signat, malgrat sigui una correspondència privada, signat està. La lletra en sí no té importància; sols la té per a demostrar un desacord existent sobre la manera de procedir d'un dirigent; així ho entén el Dr. Mas i Oliver, copiant part dels articles que signava el Sr. Arnau. Mes, com ja és costum en el Dr. Mas i Oliver, sols transcriu alguns paràgrafs omitint-ne d'altres que són essència i cos dels articles i que sense ells resten desfigurats. Afegim-hi, doncs, allò que ell va malmetre perquè els companys se'n formin un clar concepte.

"La Junta o Consell del Sindicat va declarar l'any passat la necessitat de consignar en el Reglament el dret de les minories a fer sentir la seva veu en l'Assemblea general que cada any ha de celebrar-se a Catalunya. La mesura va merèixer la més viva simpatia de tothom. A l'efecte fou consignat en el Reglament que l'elecció de delegats fos per majoria, deixant un nombre de llocs als minoritaris perquè totes les tendències fossin manifestades en l'Assemblea general."

I en el segon article el Sr. Arnau acaba dient:

"Per acabar, ningú no ha posat en entredit l'actuació del Sindicat de Metges de Catalunya, la gloriosa història del qual coneixem (el Sindicat no és el Consell ni algun dels seus actuals components), sinó protestar de l'actuació equivocada que se li vol donar per algú al marge completa-

ment de la democràcia, del respecte als drets de tothom (exemple, el cas concret publicat) i que s'acabi el fet que exercint un càrrec dintre el seu sí, per temperament, es portin a cap lluites en altres Associacions professionals comprometent el nom del Sindicat, que ha d'ésser nom de pau i de concòrdia, com ho és la figura del seu benemèrit President."

Crec que aquest darrer paràgraf havia de copiar-lo el Dr. Mas i Oliver i així s'hauria estalviat de posar entre signes d'admiració: "¡I fou aleshores quan el soci del Sindicat Dr. Calicó envià la seva lletra!"

En la rèplica inserida en "La Publicitat" del dia 2 de juny de 1930 pel Dr. Mas i Oliver, adreçada al Sr. Arnau, no es llegeix enlloc que parli en nom del Consell del Sindicat.

Tot el transcrit és com si diguéssim la part documental que demostra les bases falses en què sosté el Dr. Mas i Oliver la seva argumentació. Dóna a entendre que no m'he portat amb un esperit de perfecte sindicat. Com a primera declaració, tinc de dir que no és ell el més indicat per a donar executòries d'esperit sindical. Proves públiques, i de privades més, tinc donades de com penso sobre l'entitat mare, única per a mi preada; i, ultra els avantprojectes per mi redactats sobre "Ordinacions sobre litigis mèdics", "Reglament de l'Associació Artística del Sindicat", i darrerament "Estatut del Col·legi de Metges de Catalunya", on es dóna una gavinetada de mort a l'encarnament oficial d'aquesta Institució, si bé necessària pel bon desenvolupament del Sindicat, tot el que demostra la meua manera de pensar i sentir, finalment, apello, també, al testimoni de l'Honorable President del Sindicat, amb qui, des que em va assenyalar un lloc dirigent en el Col·legi, sempre he estat en constant contacte, no fent més que complir amb el deure de perfecte sindicat.

Creu el Dr. Mas i Oliver, donant per sentat que m'és antipàtic, que jo m'havia de recusar com a jutge, creient que sóc enemic personal d'ell. No crec que el convencí en afirmar per part meua que jo no em sento enemic de ningú i que no li tinc—ni hi ha per què—cap antipatia. En sent ell de mi? Seria de doldre, puix, que jo sàpiga, els únics enemics que m'he creat són els *curanderos*, que des de la Comissió de Deontologia he